

TROBADA DE NADAL

AMB EL MIJAC, LA JOC, L'MCA, L'ACO I ELS MÉS PETITS
19 DESEMBRE DE 2015 A SANT ANDREU

TEXT EVANGELI: MT. 1, 18-25

<p>1-El naixement de Jesús, el Messies, fou d'aquesta manera: Maria, la seva mare, estava unida amb Josep per acord matrimonial i, abans de viure junts, ella es trobà que havia concebut un fill per obra de l'Esperit Sant. Josep, el seu espòs, que era un home just i no volia difamar-la públicament, resolgué de desfer en secret l'acord matrimonial.</p>	<p><i>Aquest text mostra el moment d'indignació i de desconcert que viu Josep: aquells no són els seus plans ni el seu projecte. I decideix desentendre's d'allò que no sent com a seu i que mantenir-se en ell era com si s'afegís al mal que la persona més afectada podia rebre. I remarca el text que la indignació de Josep no neix de la seva mala fe o del mal govern de la situació, ja que ell era un home just i volia ser autèntic en la seva fidelitat.</i></p>	<p>Aquest moment que viu Josep, ens apropa a aquesta indignació tan nostra, tan humana que vivim en molts moments de decepció, de frustració, d'injustícia... També Moisès, davant el patiment del seu poble, respon, en un primer moment, amb ràbia, matant i enterrant a un egipci.</p> <p>El sentit de fons d'aquesta escena també em transporta a una altra, una mica llunyana en el temps i la geografia:</p> <p><i>Això passa a Guatemala a un hospital de la capital. He anat a visitar a Gumersindo, un nen pre-adolescent del meu poble que per dificultats familiars es troba sol. Joestic allà perquè ens demanen si algú de l'equip de salut de la parròquia pot anar a veure'l perquè està al final d'una malaltia greu. I vaig jo perquè les meves circumstàncies m'ho permeten. Però el que em preocupa més és poder marxar de l'hospital amb el temps necessari per fer el trajecte de varies hores fins a casa i no quedar-me tirada pel mig del país al vespre... m'acomio del Gumersindo... i veig com els llençols comencen a xopar-se de sang i la situació s'agreuja per instants.</i></p> <p><i>Jo em repeteixo, no pot ser! quan deixo a les infermeres a dins l'habitació jo em dic plena de por: Senyor, no pot ser que m'estiguis fent això!!, jo no puc quedar-me!!, si això arriba a passar uns segons després, jo ja estaria de tornada. En aquell moment vaig sentir pànic.</i></p>
---	---	--

<p>2-Ja havia pres aquesta decisió, quan se li va aparèixer en somnis un àngel del Senyor que li digué:</p> <p>Josep, fill de David, no tinguis por de prendre Maria, la teva esposa, a casa teva: el fruit que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant. Tindrà un fill, i li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble.</p> <p>Tot això va succeir perquè es complís allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: La verge concebrà i tindrà un fill, i li posaran el nom d'Emmanuel, que vol dir «Déu amb nosaltres».</p>	<p><i>De la indignació a l'acció alliberadora no s'hi arriba amb un cop de geni, amb una il·luminació especial i tampoc a través d'un procés intel·lectual o a través d'una intuïció.</i></p> <p><i>De fet Josep ja havia pres la decisió que per una banda semblava coherent amb el que ell era i per altra banda era una decisió que prenia ell. Podríem dir: com tantes vegades fem nosaltres, depenem del que nosaltres raonem o, quan ho fem en la revisió de vida, és allò que nosaltres pensem i el màxim que busquem és que els altres ens ho corroborin o que hi hagi un text de l'evangeli que ens ho avalí.</i></p> <p><i>El text remarca que quan Josep ja havia pres la determinació hi va haver una referència que ve de fora i que pretén no quedar atrapat en la por.</i></p> <p><i>Des d'aquí arrenca una vivència del fet que és acompanyat i que pretén transformar la vivència que de tot allò es té:</i></p> <ul style="list-style-type: none">-el que ella ha concebut ve de l'Esperit Sant, i per tant no és un fet casual, momentani, que només puc sentir com a meu; sinó un fet en el que Déu s'ha implicat fins a poder sentir que no és possible sense Déu. Que això és l'Esperit Sant: Déu que forma part d'allò que jo visc i l'importa tant o més que a mi.-des d'aquí tot agafa una projecció que no només m'afecta a mi i amb mi a Déu, sinó que està cridat a ser transformació de la realitat: "salvarà dels pecats al seu poble"-per això el procés és també memòria "allò que el Senyor havia anunciat" i que farà sentir a "Déu amb nosaltres"-ja podem intuir que en aquest procés neix una acció que esdevé alliberadora perquè m'implica més enllà del que jo sóc capaç, perquè em situa en un viure on els altres compten d'una manera imprescindible i perquè es troba amb aquest Déu que té com a projecte l'alliberament.-un procés que es converteix en pregària perquè és comunió amb Déu i amb els altres i és implicació de vida que me la fa sentir d'una manera nova.	<p><i>Totes les excuses venien al meu cap per tal de fugir d'aquella situació. Inclús estava empenyada amb Déu per posar-me en aquell context. Si no tinc on dormir? Podré suportar veure com algú està tan a prop de la mort? Si jo no tinc cap coneixement sanitari de res? Si jo no puc solucionar res? En definitiva, per què estava jo allà al mig? Està clar que jo no esperava ni volia aquella situació.</i></p> <p>[Tantes vegades la nostra implicació és a la nostra mida, m'adono que a mi em passa potser ara també, ens comprometem en projectes que només són nostres i a on Déu no ha tingut molt a dir]</p> <p><i>Però aquell fet, per mi, no casual, m'estava qüestionant totes les meves justificacions. Però és que no ho veus, Anna? I vaig entendre per primera vegada que era tan Sagrat el que tenia al davant, que allà estava el meu lloc fins que fos necessari, fins el final si calia... perquè no hi estava sola.</i></p> <p>[Reflexionant ara sobre això, encara veig més clara la resposta de Déu: l'Indignat sóc jo no tu. Qui allibera sóc jo no tu. Aquesta acció alliberadora és meva no teva.... i t'asseguro que jo sóc amb tu. Ex 3,12]</p>
--	--	--

<p>3-Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa. No hi havia tingut relacions conjugals quan ella tingué el fill. I Josep li va posar el nom de Jesús.</p>	<p>El resultat és l'acció que no queda reduïda a uns fets més o menys benefactors sinó a sentir que Déu l'impulsa, el que ve ho visc acompanyat i en comunió amb ell.</p> <p>Per això puc fer un pas decisiu "prendre-la a casa". Sense tenir tots els elements perquè no és una estratègia d'acció sinó un viure d'una manera nova: des de la confiança i no des de la por, des del sentir que faig camí acompanyat, que és ell el que donarà llum al que passi i que no faig la meua obra sinó que m'he situat en el projecte de salvació de Déu.</p> <p>I aquesta és l'acció alliberadora.</p>	<p><i>El temps a l'hospital va ser d'uns 10 dies. Recordo poc després la mort del Gumersindo, el seu cos ja a casa seva, està a sobre d'una fusteta al terra i tapat amb una manteta. Els seus germanets juguen al seu voltant.</i></p> <p><i>Dono gràcies a Déu per aquells dies amb ell. He pres decisions després a la meua vida que tenen molt a veure amb aquell regal que em va fer el Gumersindo.</i></p> <p><i>Segurament, té molt a veure amb el fet que ara sigui infermera.</i></p>
--	---	--

TREBALLEM EN GRUPS